

פשוט נכנס לחדר ואמר לנערה: "אל תתנגדי, יש לי סכין". הבחורות המפוזרות היו שוכבות בשקט. אחרי שגמר, היה אומר: "עכשיו אני צריך ללכת. אמא מחכה לי בבית".

"אי אפשר לדרוש מהאשה התנגדות מכסימלית", מסביר ד"ר אמיר, "די בי איום די לעורר פחד ולשתק כל התנגדות. אם כי יש גברים שעצם ההתנגדות של האשה חשובה להם. כי זה גותן להם הרגשה של כיבוש".

● קבוצת הגיל של האנסים היא בעיקר בין 18 ל-30, כשהרוב בגיל 24.

החוקר הישראלי

ד"ר מנחם אמיר, מחבר המחקר, ביקש לזכות בישראל בשיתוף פעולה מצד המשטרה. לגודל תדהמתו לא זכה בכך.

בדרך כלל, החוקר והקורבן הם בני אותו גיל.

הבדלי גיל גדולים אפשר למצוא ב־מקרי אונס הנעשה תוך כדי פריצה לבית. אז, בדרך כלל הפורץ הוא צעיר. הוא מוצא לפיו אשה משותקת מפחד, וזה מעלה במוחו את הרעיון: אם יש פה אשתה חסרת-אונים, למה לא לנצל את ההזדמנות?

ככל שהחוקר מבוגר יותר, הוא נוטה לאונס נערות צעירות יותר. שכן הוא לוקח בחשבון את ההתנגדות של הקורבן. וחושש מפני הכוח הפיסי של נערה יותר מבוגרת. הוא משתדל לספק את הצורך המיני שלו בעזרת קורבן קטן ולא מסוכן. אין הכוונה כאן לאונס של

ילדות קטנות. מקרים כאלה הם בדרך כלל פתולוגיים.

● אנסים רבים משתדלים לשמור על אלמנט של פיתוי. במקרים רבים הם מנסים להפוך את האונס להרפתקאת אהבים על-ידי זה שהם מדברים עם הנערה בזמן המישהל. שאלות כגון: "את נהנית? נכון שאני גבר טוב? נכון שאת רוצה עוד?" — חוזרות שוב ושוב.

תשובה

באמצע האונס

דוגמה קלאסית לכך היה האונס של חיילת חיב"ה על שפת הירקון, באוגוסט 1970. שלושה ערבים יפואים ניגשו אל מכונית חונה, מאחורי גרשי התערוכה, הוציאו מתוכה את הבחור, השתיקו אותו במכות ואיומים, והחלו אונסים את הצעירה שבחברתו. שוטרת חיב"ה, בעוד שניים מהתוקפים שומרים על הבחור, ניגשו השלישי אל הבחורה, קרע את בגדיה, והחל מתפשט.

כאשר קרב אליה, התחננה התיילת: "רחם עלי. תעזוב אותי". לא היה דבר שאילץ את האנס לענות לה. היא היתה בשליטתו, לא יכלה למנוע ממנו את ביצוע זממו. למרות זאת, ענה לה: "אני חייל. תעשי לי טובה ותתני לי".

שוב נזקק האנס, פרימיטיבי ככל ש־הוא — ואולי דווקא בגלל זה — לנסות ליצור את היסוד של שיתוף פעולה. של הסכמה מצד הקורבן.

צורך זה בשיתוף פעולה, באשלייה של הסכמה, חוזר שוב ושוב. במקרה אחר, ביקש האנס מהקורבן המיועד ש־תתפשט בעצמה. שוב במקרה אחר, כא־שר ניסתה הקורבן לרכך את ליבו של התוקף בטענה שיש לה בעל, היתה התשובה: "אז מה אם תתני לי? תוכלי להגיד אחר כך שלא הסכמת".

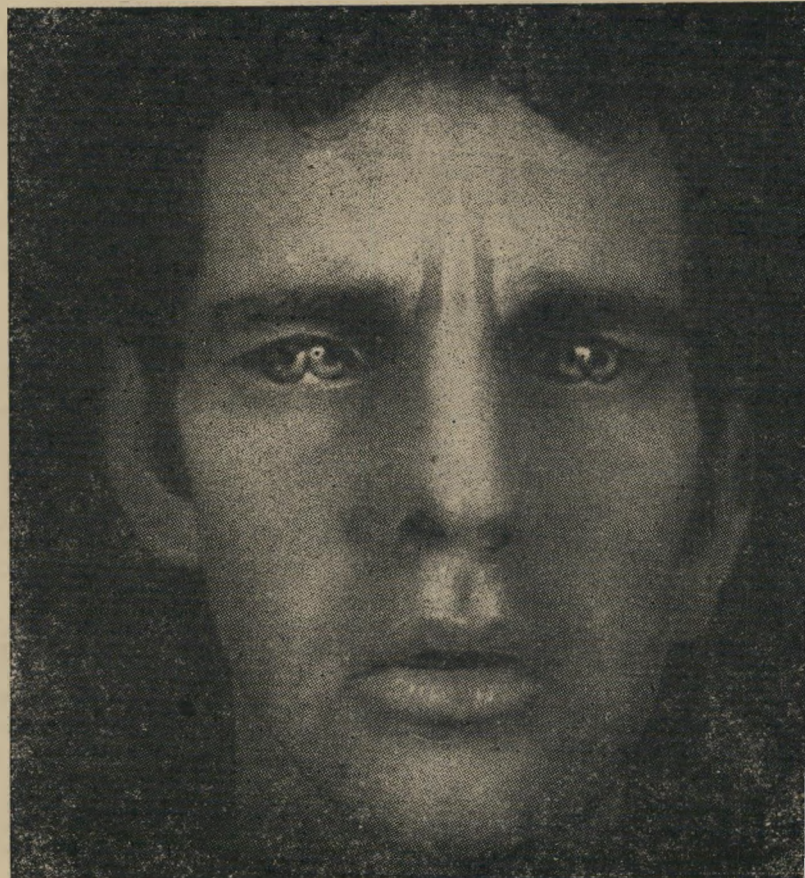
עבר

פלילי

כשהאנס רוצח את הקורבן — זו ב־דרך כלל תאונה, או בגלל איבוד עשי תוונתיו. יש רק מקרים מעטים של סדיסטים, הרוצחים בכוונה.

אונס קבוצתי: בדומה לאונס "פרי טי", גם אונס קבוצתי הוא סוג פשע אופייני בעיקר למתבגרים וצעירי־רים. הגילאים שהיו מעורבים במעשי אונס כאלה: בני 15 עד 24.

● גם אונס קבוצתי מתבצע בקרב חברי אותה קבוצה חברתית. לרוב, מת־גוררים התוקפנים והקורבן באותה שכ־נה ממש. נפגשים ברחוב בשכונתם לפי

אל תתנגדי, "אמר האנס. "יש לי סכין".

הם אנסו אותה, שוב ושוב, במשך 84 שעות רצופות

רו תואמות גם את המצב בארץ. הוא מסכים שזה מאוד סביר, מן הסתם — אולם ללא בדיקה ספציפית של החומר המקומי, אין הוא רוצה להסיק סופית.

את מחקרו ערך אמיר כאשר עבד, במשך שלוש שנים, כשוטר בקליפורניה. כאשר חזר לישראל, רצה להמשיך בעבודתו המשטרית, לצורכי עבודתו המ־דעית. אולם משטרת ישראל סירבה ל־קבלו. מן הסתם, אין למשטרת ישראל מחסור במומחים, ומשום כך היא יכולה לוותר על שירותיהם של מדענים כא־מיר. כאשר התבטא אמיר, עם בואו ארצה, כי לדעתו קיימת תחילתו של פשע מאורגן בישראל — נוחקו לגמרי היחסים בינו לבין המשטרה. עד כדי כך, שהמשטרה סירבה לאפשר לו להש־תתף בתוכנית השעה השלישית בטל־וויזיה בנושא הפשע.

במחקרו הגדול, שהתפרסם בעיתונות המקצועית בארצות־הברית, חקר אמיר, במשך שנה תמימה, כאלפיים תלונות על מקרי אונס. מתוכם, הוכחו 800 כא־נס אמיתי. לא סתם עלילה.

תוצאות עבודתו הממושכת הסתכמו במחקרו הגדול. למי שאינו מדען, קל לראות שמסקנות אלה נכונות. בעיקרן, גם לגבי המצב בארץ. אותם ליקויים נפשיים, אותם מתחים חברתיים, גור־מים לאותן תוצאות: התוצאות המא־שרות לגבר, שאיוונו הנפשי והחברתי מורער, להפעיל אלימות, להשתתף בפ־עילות מינית, ולמצוא לו קורבן — הכל בגוף אחד: גופה של אשה.

התוצאות הגורמות לו לחזור להיות חיה בג'ונגל.

ני מקרה האונס. תופעה זו נראתה היטב באונס ה־14 בראש־העין, שם פגש יוזם האונס את פרחיה — בת עדתו — בדיסקוטק מקר בל על שניהם, בה נהגו החבר'ה להתי־אסף. העובדה שהיתה זו פרחיה שפנתה אליו, רק עודדה אותו במסקנתו כי יזכה לשיתוף פעולה מצידה.

● אנסים קיבוציים הינם בעלי עבר פלילי עשיר יותר, לרוב, מאנסים פרי־טיים. לרוב גם, העבר הפלילי שלהם כולל פשעים רבים.

● אונס קבוצתי נוטה לרוב להיות מתוכנן יותר מאונס אישי. התיכנון מת־בטא בכך שהתוקפים מעבירים את ה־קורבן ממקום חטיפתו למקום ביצוע האונס. גם עובדה זו חזרה על עצמה באונס ה־14.

● באונס קבוצתי, מפעילים האנסים מידה רבה יותר של אלימות והתעללות פזיות ומינית גם יחד — נגד הקורבן, מאשר באונס אישי.

● אונס קבוצתי נוטה להיות ממושך יותר מאשר אונס פרטי — לא רק בגלל ריבוי המשתתפים, אלא גם בגלל שעדר האנסים אינו מזדרז לוותר על קורבנו, ממשיך להחזיק בו, חוזר ומתעלל בו, מכה אותו, ואונס אותו שוב ושוב. גם עובדה זו חזרה על עצמה באונס ה־14.

אונס

או עלילה?

ד"ר אמיר ערך את מחקרו בסאן־פרנסיסקו. כמדען, הוא מסרב לק־בוע מפורשות כי אכן כל מסקנות מחקר